

HELENA CARRERAS

DINO VINT

PREMI DE NOVEL·LA CURTA JUST M. CASERO 2020

Empúries

narrativa

Helena Carreras

Dinou vint

Premi Just M. Casero 2020

Editorial Empúries

Barcelona

© Helena Carreras Grabalosa, 2021

El jurat del 40è Premi de Novel·la Curta Just M. Casero, convocat per la Llibreria 22, el formaven: Margarida Casacuberta, Josep M. Fonalleras, Imma Merino, Vicenç Pagès, Eva Vázquez i Jordi Gispert, que actuava de secretari sense vot.

Primera edició: gener del 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempires.cat

Fotocomposició: Realització Planeta
DIPÒSIT LEGAL: B. 355-2021
ISBN: 978-84-17879-68-6

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.

CUBA

Odio que, pel fet aleatori de tenir setze anys, ja no pugui dir que odio. Et fas gran i et xapen la boca. I no ho fan els teus pares, ho fa la teva pròpia gent. «Naia, para, hòstia, fots mandra quan parles com una cria». Típic. Ja ho sé, que és ridícul, i què? Me la sua. Ho escriuré aquí per desfogar-me, però no ho deixaré llegir a ningú, de moment.

Odio els enunciats del tipus «*Realitzeu* aquest exercici». Per escriure això s'ha de ser un póser com el de Filo. Alguns profes es pensen que quan es planten a davant nostre han de començar a parlar com si fossin la reina d'Anglaterra. Imagineu-vos que arribo a l'insti i pregunto a la clica Ei, heu *realitzat* els deures de mates? Doncs no cal, un profe també podria parlar normal. I ser normal. Ahir el Carrascal era a la mani amb una bandera espanyola, per provocar.

Odio la meva mare, però només quan es pinta un floc de cabells de color lila i em mira com si sabés què penso. No entén res. Potser no l'odio gaire, la mare, és bona gent i em deixa fer la meva i no em diu mai «Ja t'ho deia, jo».

Odio que el meu pare es pensi que el Fede m'en-

ganya. Et portarà a un carreró sense sortida, diu. Ell se'n sortirà i tu no, com si ho veiés. I després remuga «colla de babaus», baixet, com si ho digués per a ell. El dia que ho tingui tot controlat, m'hauré fet vella i m'avorriré molt i molt. L'avorriment no és una emoció, és una molèstia. És com si hagués nascut en una frontera, el pare, i les fronteres són llocs sense cap encant, per passar-hi i prou. I plens de policies. Quan la gent corria a davant dels grisos, ell era massa petit, i ara seria massa gran per venir amb nosaltres a tallar vies, si en tingués ganes (*tenir ganes de* és una expressió incompatible amb el meu pare). Només ha anat a les concentracions de l'Onze de Setembre, un milió de persones que no embruten res, que es donen les mans com si fossin a la classe de les Girafes, que aixequen la cartolineta quan reben l'ordre i que canten *Els Segadors* al final. I encara perquè l'hi arrossegava la mama. «Colla de babaus».

Odio les bosses de plàstic. Totes. I que només valguin trenta cèntims. L'últim dia de vacances em vaig llevar a les set i em vaig plantar a la Gola, no hi havia ni un puto cotxe, només les gavines, algun martinet menut, la meva bici i les Medes a davant meu. Ni una persona des del cap de Begur fins a l'Estartit, feia mitja por. Camí del sol – per les rutes amigues – unes formigues. M'agrada la poesia, però només en lleigeixo siestic ben sola. Hi ha coses que només es poden fer en privat. Quan era petita ofegava les formigues d'una en una en una galleda d'aigua, feien anar les potes a mil, però de seguida s'enfonsaven i quan la primera era només una taca fosca i quieta al

cul de la galleda, li tocava el torn a la segona. Sense pietat. Ara tanco els ulls i veig un munt de pics negres.

Vaig decidir que quan distingís algú, encara que fos a tres quilòmetres, em tiraria a l'aigua i va ser pensar-ho i veure una silueta que s'acostava. Massa aviat, volia més temps per a mi, anar aixecant de tant en tant la vista del llibre i trobar que els núvols s'havien rovellat una mica més. No estava gaire pel que llegia, m'escoltava el mar, que feia un soroll inconstant, com si s'aturés de cop, i després m'escoltava el cor i patia per si també es col·lapsava. El Fede, que sempre sap què m'ha de dir, m'hauria explicat que el mar no s'atura mai del tot i que per fer-me passar la por valia més plantar-li cara. Començava a entrar una tramuntanada forta que aixecava la sorra de les dunes i, abans de poder definir del tot la silueta que s'acostava, em vaig llançar a l'aigua (m'ho havia promès a mi mateixa i ho havia de fer encara que no en tingués ganes) i vaig començar a nedar contra les ones. Era una noia amb un gos. No n'he tingut mai, de gos, perquè la meva mare, no t'ho perdís, deia que lligaven massa, però el vaig reconèixer de seguida, era un golden retriever com el que tenia la Natàlia quan jo li envejava les notes, els pares, la casa, el gos i la vida sencera. Ara em sembla massa pija, el Fede no la suporta. Si ho penso bé, ja sé per què el pare no diu que els gossos lliguen massa, és perquè a ell no el lliguen ni els gossos ni les persones. Si haguéssim tingut un gos, ell s'hauria quedat a casa fent el sopar, cap problema, li agrada cuinar, però no l'hauria tret

al carrer ni un sol dia, com si no fos cosa seva. I jo de vegades també m'hauria escaquejat, no em veig posant-me el despertador mitja hora abans per anar a passejar el gos. La mama ho sabia i cada vegada que jo treia el tema deia que de cap manera. Si hi hagués insistit, potser l'hauria convençut.

Passades les boies, hi havia sis o set ocells concentrats al mateix punt que s'acarnissaven damunt d'alguna presa que devia tenir prou entitat per satisfer-los a tots. M'ha quedat bé, aquesta frase. Vaig haver de recular, no em podia treure del cap aquell nen mort a la platja. Des del dia que el vaig veure a les notícies, somiava que el giraven de panxa enlaire i tenia la meva cara, la d'una foto que la mare havia tingut de fons de pantalla fins que li vaig demanar que tragués allò tan patètic de l'ordinador, per favor. A mi, l'aigua salada em reconforta, vull dir que si tinc alguna preocupació, em fico a l'aigua i els problemes suren, però aquell dia no parava de girar-me i em feien nosa unes punxes negres que anaven canviant de lloc, ara a l'esquerra, ara a la dreta de la boia groga. Deuen ser petits rebecs de l'aigua que no arriben a onada, crestes i prou, em deia, però no feien escuma. La noia i el golden retriever havien passat de llarg del meu jersei i del llibre ensorrat i ja només li veia els pantalons amples del xandall gris clar i la bossa blanca que li anava colpejant l'esquena i li tapava la meitat de la cabellera ondulada. El gos anava i venia, l'avançava i la deixava enrere i quan la recuperava, l'envoltava, l'entrebancava, li feia festes. Queda xulo, *li feia festes*. Em sembla que

abans que se m'encastés aquell tros de plàstic a la cara, vaig pensar que si tenia un ensurt ja no em sentirien, ningú no m'ajudaria. No era cap medusa, però enverinava els peixos i la gent. Quin fàstic de món! Ja tocava el fons. M'hi vaig quedar una estona i se'm va acudir que, mirat des d'aquella banda, el mar tenia un final i que m'enfilaria a les dunes, encara que estigués prohibit, i me'l miraria des d'allà perquè no s'acabés. I després, abans de sortir de l'aigua, em vaig girar i vaig mirar tan lluny com vaig poder. Tothom diu que el mar és blau, però era negre i infinit. Vaig voler-me imaginar, expressament, que una mà sorgia d'aquella negror i s'aferrava a la boia i vaig desitjar que els cormorans netegessin les restes de la por, que no traspasessin les boies, que s'enfonsessin igual que les formigues a la galleda. Però m'ha quedat una nosa a dintre i no ho ha de saber ningú. Ni el Fede.

Han arribat a dos quarts de dotze, s'han repartit en grups de vuit o deu i han ocupat totes les aules de batxillerat. Jo ja sabia que entrarien amb les pancartes i que llegirien el manifest del Fede, ho havien decidit en assemblea. S'ho ha muntat per venir a la meua aula a llegir-lo. Tothom se'l mirava primer a ell i després em miraven a mi. Li vaig demanar que vinguessin a l'hora de Filo i ell ja sabia que el Carrascal era el carències de la bandera espanyola i el que ens passava vídeos de nens escorxats quan teníem dotze anys, a classe d'Ètica, suposadament. Sort que tot darrere venia la Llorens, la de Català, una tia de deu,

ho vaig explicar al Fede i va dir Aquesta tia no és gens corporativista, ni amoltonada com els altres docents. Amoltonada vol dir que fa com els altres del ramat i no pensa gaire. El Fede és l'hòstia parlant en públic, tenia la pena embadalida. El de Filo ha sortit a queixar-se al director i quan ha tornat ja no hi érem, tots havíem seguit el Fede fins al pati com si fos el putó flautista d'Hamelín i cridàvem: «Lli-ber-tat! Lli-ber-tat!».

Doncs la Llorens, amb qualsevol excusa, encara que només fos per destacar la ve baixa, ens parlava del dret a l'avortament. Si no, encara hauríem sortit més tarats. Un dia se li va escapar de dir que aquells vídeos de sang i fetge eren immorals i que amb allò no es podia ensenyar a distingir el bé del mal, que és el que, suposadament, s'ha de fer en una classe d'Ètica. Ella ho podia dir, però nosaltres només podíem dir beeeeeee. Amoltonats. El Carrascal ens demanava l'opinió personal i quan a mi se m'acudia dir que avortar era un dret, em cascava un zero d'actitud com una catedral. A començaments d'aquest curs, un dia que em sentia guerrera, a classe de Filo, vaig dir que deixar morir la gent de gana, aixecar murs i instal·lar concertines perquè els immigrants s'hi esparraguessin era un crim, però que la interrupció de l'embaràs no era matar, ho vaig deixar anar així, tal com ho pensava. Els meus col·legues, que ho veuen com jo però són una colla de cagats, m'escoltaven com si sortissin llampecs de la meua boca i ja temien el tro, la Marina es tapava les orelles i tot. I a ell, al de la bandera espanyola, que la treu només per poder dir

que els indepes no li deixem expressar les seves opinions, li va pujar la ràbia i la sang fins a les orelles i em va dir «Un zero!», i hi va afegir que al meu cap només hi havia serradures. «Per què?». Ho vaig deixar anar imitant la seva veu. No se l'esperava, aquesta pregunta, i, com que no obria boca, li vaig recordar allò que ell diu sempre, que no totes les opinions són vàlides, que s'han de justificar amb arguments de pes. I llavors em va fer fora de classe amb una incidència per haver-li faltat al respecte. Un argument que el fa candidat al rècord d'obesitat mòrbida. Que folri la barana del seu balcó amb una bandera de deu metres, si vol, però a mi que no em provoqui. I que tingui les idees que vulgui, però que sigui coherent. De vegades m'imagino que el dia que fem trenta anys se'ns activarà un xip i començarem a dir unes coses i a fer-ne unes altres. A mi no em passarà. He de guardar tot això que escric per rellegir-m'ho quan en tingui vint-i-nou. M'hi jugaria una mà que a final de curs el covard del Carrascal no gosarà suspendre'm, sap que demanaria que un tribunal revisés els meus exàmens, conec els meus drets.

Odio aquesta merda d'institut que sembla una guarderia i que encara em falti un any i mig per perdre'l de vista. Tot són ordres verticals, aquí, com a la policia. De vegades surto entre classe i classe a fer una caladeta. La Marina pateix per mi i cada vegada em recorda que no es pot fer. Ja ho sé, tia, però no ho faig pas al mig del pati per pervertir els nanos de l'ESO, m'amago al racó dels mals endreços, quin mal hi ha? M'han fet anar al despatx del cap d'estudis i

hi havia la meva mare, t'ho pots creure? Que tinc setze anys, que podria estar treballant (és un dir, perquè en aquest cony de país costa trobar curro, encara que estiguis disposat a ser vilment explotat). Sort que la meva mare és com és. Hi havia el Molist i la tutora, que portava una camisa negra amb punys blancs, t'ho juro, la devia tenir a punt per al dia que em pogués enxampar i organitzar aquell simulacre ridícul de judici del Suprem. Conec la meva mare, no vol merders, segur que estava barrinant quina excusa engaltar-los per sortir corrents d'allà. O potser volia endossar-los la seva pau interior, pobreta. Doncs la fiscal, ben tibada i sense gosar mirar-me als ulls, comença a inventar-se el relat, que ja m'ho havia advertit moltes vegades i que quan m'ho deia jo la mirava amb cara d'odi. Què més voldria que me la mirés d'alguna manera, per mi és com si fos invisible. No era veritat, però i si ho fos, què? L'odi és un sentiment i no es pot castigar. Si em volen jutjar, ha de ser perquè m'han vist amb el piti als llavis, en flagrant delictes. Doncs no, em castigaran perquè saben que m'he fet un tip de fumar al pati i ells no m'havien pogut enganxar ni una trista vegada. No sé per què hi dedico tanta estona, a aquesta pantomima. O sí que ho sé, perquè fa pena, hòstia, tot plegat sembla de parvulari, però jo hauré de passar-me tres tardes a la biblioteca en comptes d'anar a enganxar cartells amb el Fede. Vull anar a la uni i discutir, discrepar, acordar. El Fede diu que a les assemblees hi participa poca gent. No ho puc entendre.

A partir d'ara, no menjaré carn. Vull dir que no en menjaré cada dia. Els acampats deien que no en consumien, però vaig acostar-me a una tenda que semblava una haima i endrapaven un parell de pollastres a l'ast com si el món s'acabés. S'acaba, de fet, si no el salven pas aquests de la Cimera del Clima, però no en fa pinta. Diuen que es troben per crear una «plataforma de diàleg». Fa cagar. A l'acampada feia fred i no hi anaven els germans Roca a elaborar menús d'aigua bruta, crancs blaus i faves de cacau. Res a dir, que s'alimentin bé, els de la Cimera, però que passin a l'acció, cony, que ens acusen a nosaltres de postureig i ells al·lucinen amb aquestes collonades.

És per una altra raó, que no menjaré carn. Per dues raons, per ser més exactes. Ho vaig decidir quan em van explicar allò dels rots de les vaques i el gas metà. Ja sabeu què vull dir, no? Si no ho sabeu informeu-vos una mica, hosti, no costa tant posar-ho a Google. Amb qui parlo? Us penseu que m'he passat al plural perquè soc una inepta? Amb la humanitat, parlo, amb la gent normal com jo. De vegades penso en algú en concret i li dic «tu» i de vegades no. Algun problema? Si no ho enteneu és perquè us penseu que els llibres són aquell pes mort que ens fan portar a la motxilla com a càstig. Escric per a mi, són les MEVES reflexions, però als mobles de la meua classe ja els aniria bé llegir una mica, que són una colla d'empanats i tenen un vocabulari més curt que un jersei rentat amb aigua calenta. Com jo mateixa fins que em vaig trobar amb el Fede a la biblioteca de la universitat, un vespre que hi vaig anar sola perquè la

Marina tenia la regla. Em va espolsar la mandra. El pare es deu pensar que el vaig conèixer parapetat darrere d'un contenidor en flames i res més lluny de la realitat, era a la secció de poesia i no se n'amagava. «These halls are full of women who think they are birds». Em va mirar i va ser com si pogués desenganxar el cul de la cadira, sortir volant per la finestra i fugir de la vida insulsa i monòtona que arrossegava des de feia massa temps. Si m'enganya, ho fa de puta mare.

This is a dull school.
I am a root, a stone, an owl pellet,
Without dreams of any sort.

Era com si el Fede m'hagués estat esperant en aquella biblioteca amb el llibre obert a la pàgina que jo necessitava. De vegades et trobes gent que no sap res de tu però és com si et conegués de tota la vida. He de reconèixer que vaig pensar Un crush en tota regla. No, el BAE, definitiu. Però això últim em va fer molta ràbia haver-ho pensat, perquè ara no vull parlar com una menjamocs d'ESO. Ho vaig entendre tot excepte *pellet*, però vaig deduir que era una bola peluda o alguna cosa així. El Fede es va posar la jaqueta d'esquena a mi, es va carregar la motxilla només a l'espatlla esquerra i se'n va anar sense mirar-me gens, ni de reüll, ho sé perquè jo sí que el repassava descaradament. Vaig resseguir el camí que feien ell i el llibre. Quan ja havia baixat uns quants escalons i no se li veia ni una rasta, em vaig abalan-

çar sobre l'*Antologia* de tapes negres amb una boca oberta dibuixada. Hi havia la traducció al castellà al costat de cada poema. No em va costar gens trobar-hi el «Poem for a birthday». Tot era una mica estrany, estava dividit en quatre parts numerades així: 1, 3, 6, 7. Un altre dia esbrinaria per què. Volia saber com s'acabava la primera part, la que llegia el Fede.

Los tallos de las moras me hacen daño.
Ahora me encienden como una bombilla.
Desde hace días no recuerdo nada.

No s'havia pas assegut al meu costat per casualitat, era un missatge que venia de lluny i em deia que ja era hora de desenroscar-me i deixar de navegar en aquella panxa estreta atapeïda de líquid amniòtic. I vaig tornar a néixer. El *birthday* era el meu. Estava segura que el trobaria a fora. I sí. Un altre dia, m'hauria fet vergonya acostar-m'hi, però aquell dia no. Em va passar el canuto i em va explicar que la Sylvia Plath no s'encenia com una bombeta perquè fos un arbre de Nadal, sinó perquè li feien electroxoc. Vaig pensar que era una ignorant i que havia de llegir més.

Em rellegeixo i m'agafa un jari. Això que acabo d'escriure sembla del rotllo espiritual de la meva mare.

Tornem a les vaques. Per produir un quilo de carn calen quinze mil litres d'aigua. Ara calculeu que aquests

quinze mil litres us els resten del líquid que beveu cada dia. Si us foteu un litre d'aigua diari, només un, us hauríeu de passar quaranta-un anys assedegats, sense ni una gota. A veure qui és el maco que sobreviu. I això sense comptar l'aliment de l'animal, el transport, la refrigeració... I que s'ha de desforestar l'Amazònia perquè hi hagi pastures. És que ens fotem tot el que ens posen al davant sense rumiar ni una mica! Es veu que rumiar és cosa de vaques. Vinga omplir el planeta de porqueria. Però feu el que us roti, que diria l'àvia. Jo menjaré llegums i fruites i verdures de proximitat i viuré fins que me'n cansi com els d'Okinawa, que són tots centenaris perquè s'alimenten bé i no s'estressen.

A més, això no m'agrada explicar-ho gaire, però tampoc no em podria empassar un bistec ni que volgués, se m'encallaria a la gola, des que el Fede em va fer veure un reportatge de la BBC que no em trec del cap. Era molt antic, de cap allà el 2014. No és que vulgui passar de tot, però tio, estàvem a punt de sopar i no hi va haver manera. Una rastellera de paios enfilats a la tanca de Melilla, mig adormits, i la Guàrdia Civil fotent-los a baix a cops de porra i rematant-los a puntades de peu, fins que a un se li va enganxar el braç a les ganivetes i quan el van començar a estomacar va caure en picat i va deixar un tros de carn a les concertines. Se'l devien menjar les aus caronyaires. No té res a veure amb les vaques, ja ho sé, però no em penso fotre un bistec en ma vida. I després entrevistaven el delegat del Gobierno i deia que pobres els guàrdies civils, que els volien agredir

i n'hi havia uns quants de ferits, i que havien actuat amb proporcionalitat i tota la pesca.

El Fede diu que tampoc no hem de viatjar en avió, per allò de la petjada de carboni. Jo encara no he decidit si vull ser tan radical. Ell va treballar a Austràlia fa dos estius, però jo només he viatjat per Espanya i per Europa amb els meus pares i pel meu aniversari he demanat una setmana a Menorca amb la Marina i a casa ja s'estan mentalitzant (vull dir que la mama convencerà el papa). La Greta Thunberg, per no volar d'Estocolm a Nova York, estalvia el desglaç de 8,7 metres quadrats de gel estival a l'Àrtic. Ella sola! Ho estic copiant de l'*Ara*. Són 8,7 metres quadrats per pasatger i en un sol vol. Ho penses i flipes. Però podrien començar per eliminar els vols interiors, és una idea, per què cony s'ha d'anar en avió a Múrcia? Ni aeroport no hi hauria d'haver, en aquell cul de món farcit de fatxes homòfobs i antifeministes. M'he marcat un triple? Ho escric per a mi i prou, aquí soc lliure i puc dir el que em doni la gana. I és evident que allà, barrejats amb els fills de puta, també hi ha bona gent com nosaltres i tal. Sort que la meva mare ja no fa aquella pijada d'anar a dinar a Roma i tornar el mateix dia amb les amiguetes, això sí que s'hauria de prohibir. No entenc com podia fer-ho, deu ser perquè li costa massa dir que no, però agredir la Natura no fa per a ella. I aquests executius que tot el dia van amunt i avall, que si una reunió a Milà o a Frankfurt o on collons vagin, més videoconferències i menys aixecar el vol, senyors, que cada vegada que l'avió

s'enlaira les emissions es disparen. Però aquest estiu he d'anar a Menorca i quan siguem allà ja ens mourem amb la bici, o a peu, o amb cavall, per compensar.

No sabia que m'estava fent una selfie. Ho juro. Tenia la càmera girada i me la vaig fer sense voler. Per entremig de les flames, es veia aquella bandada de ximpanzés encasquetats que ocupava el carrer de vorera a vorera. Reconec que l'estètica em va tirar i que no era el moment, potser, però estava cagada i em va servir per distreure'm, què vols que et digui. Amb el buf i tot el merder de la gent que s'anava apilonant darrere nostre, no se sentia el petar de les meves dents ni es veia el tremolor de les cames. Em desestressa poder-ho escriure aquí. Jo m'integrava com si ho hagués fet tota la vida, aixecava el puny, escoltava què deien i després ho cridava ben fort, em mantenia a primera fila i hi participava activament, vaig contribuir a avivar la foguera i tot, amb un tros de banc de fusta dels pocs que queden a Barcelona que algú havia arrossegat fins allà, però ell havia d'haver pensat que era la primera vegada, que estava completament fora de lloc i que, a més, no hi entenia res. Un contenidor, dos, tres. I cada vegada més penya. I els nacionals parapetats darrere dels seus escuts, aixecant ara una cama ara l'altra i deixant-nos fer, sense acostar-se ni mig metre. Què cony esperen?, em preguntava, que acabem de destrossar tot el mobiliari? Ell dominava la situació i m'ho podia haver explicat. En comptes d'això, em va escridassar de mala manera. Para, collons! I em va ridiculitzar, que enca-

ra fa més pal, amb els esforços que estava fent jo per no semblar una cateta. Sort que tothom estava pel que estava. Va anar de poc que no el plantés. Encara semblava que fos jo, qui el feia quedar en ridícul! Em tocava anar a casa del pare i segur que m'esperava cabrejat. Jo només volia que tot allò s'acabés, però no em vaig ajupir ni quan em va passar una llamborda volant ran d'orella. Just en aquell moment van arribar un parell de col·legues seus ben exaltats perquè els havien aturat en un carreró i els havien volgut identificar. L'endemà es va disculpar, i mira, tothom pot tenir un mal moment, estàvem nerviosos, però jo me'n recordaré sempre. Què en faràs?, em va preguntar, amb un deix de sobrat que no li penso aguantar mai més, la penjaràs a Instagram a veure quants likes et posen? Em va fer mal.

Ja n'havíem parlat, d'aquell tema. En un arbre de plaça Universitat hi havia un cartró on es llegia: «Si passa per Instagram, no és revolució», a sota d'un dibuix de prohibit fotos, una càmera ratllada amb una creu, vull dir. Quan m'explica les coses bé, cap problema, però aquell vespre vaig pensar No et conec. I només d'ensumar la possibilitat de donar la raó al pare, encara em van tremolar més les cames. El cartell dels acampats volia dir que la càmera ens anestesia per a l'acció. El Fede és un tio de puta mare, perquè mai no fa com si les idees que no són seves se li haguessin acudit a ell. M'ho hauria pogut colar, però a la plaça m'havia explicat que ho deia un tal Jameson. I el vaig seguir perfectament, que tingui setze anys no implica que sigui estúpida. Ell no en fa

quasi mai, de fotos, però jo faré el que em surti dels ovaris i cap tio no gastarà aquell to, amb mi, que ho sàpiga, per més que el Fede sigui un pou de ciència, que diria l'àvia, i que m'agradi com m'agrada. L'altre dia el de Lite castellana ens va llegir una frase de santa Teresa de Jesús: «Estoy engolfada en el Señor», i vaig pensar que jo també la podria dir, tal qual. Trobo que tenen raó, en Jameson i ell, passar-se la vida fotografiant-la és perdre-se-la. Estem d'acord. «Mentre busquem l'enquadrament, ens distanciem de la realitat. Nostàlgia del present», em deia el Fede. No eren paraules seves, però com si ho fossin, parla tan bé! No diu mai les típiques frases que ja saps que tota la penya dirà abans que obrin la boca. Ben mirat, és el mateix que jo li repetia a la mama tres-centes vegades cada dia quan anàvem de viatge, T'has de parar a cada cantonada? Al final, no veus res amb els teus ulls i tot el sant dia t'hem d'esperar (li hauria dit que l'estàvem esperant tot el puto dia, però no li agrada que parli així, tot ha de ser soft, ommm, pau i amor, i a mi no em costa gaire canviar el xip, quan parlo amb ella). Vaig estar a punt de desinstal·lar-me l'Insta, després d'aquella tarda que vam passar sencera al banc, que encara tinc el cul fred i els pulmons carregats quan hi penso. L'escoltava i m'anava repetint Jameson, Jameson, Jameson, per poder-ho googlejar quan arribés a casa. No s'ho havia inventat, no, el paio deia que si necessitem fer fotos per confirmar la realitat, és que anem malament. Al principi em va costar d'entendre, tot allò del consumisme estètic, només pensava que el Fede era un puto déu.

Des d'aquell dia, no m'he fet cap més selfie, la de Laietana i prou, que va ser sense voler. M'ho havia explicat sense faltarme al respecte, «El narcisisme és contrari als projectes revolucionaris col·lectius». Tenia raó. «Si volem canviar el món, hem de sacrificar la individualitat i formar part, solidàriament, d'un col·lectiu». Jo me'l mirava amb una cara de fava que devia fer pena, això ho he de controlar. «La desobediència civil d'un de sol no val per a res, no porta enlloc». Vaig decidir que volia formar part de la col·lectivitat del Fede i que m'apuntaria a totes les mogudes. I em vaig fer una mica de vergonya. Em passaven pel davant aquells perfils ridículs que tenia penjats a la vista de tothom, i les fotos meves i de la Marina, algunes fent morrets i tot, i no em podia adormir.

Quan van començar a avançar, tothom fugia com si fossin els cent metres lllisos i em vaig refugiar tota sola en un portal. Des d'allà ho veia perfectament, van engrapar pel clatell un pobre noi que ni tan sols corria i el van fer agenollar. Se'm van acudir un parell de paraules absurdes: ràbia prènsil. De vegades soc una mica friqui, la Marina té raó. Tres moles armades contra un que no s'hi tornava. El front li tocava a terra i el feien caminar de quatre grapes. Gemejava com un gos quan li trepitges la cua. Tots eren animals, un d'esporguit i els altres, un trio de ximpanzés salvatges. Per què no ho gravaves?, em va preguntar l'endemà el Fede, abans de disculpar-se. I encara hi va afegir: D'això se'n diu fotografia social. S'ha de documentar el que està passant! No hi

entenia res, però tampoc no tenia ganes de donar-hi voltes. Aquell dia ens vam embolicar del tot i me'n recordaré sempre. Va ser una setmana de primeres vegades. «El teu cos i el meu feroçment enllaçats». O era el teu nom? Fede, Fede... Sona fatal. Seria més poètic Fredric, com el Jameson. Em va fer mal.

He dit ximpanzés, sí, què passa? Si ho llegeixen em poden denunciar per un delicte d'odi? L'odi és un sentiment, ja ho he escrit abans, i jo odio la meitat de la humanitat, perquè em passa per..., ni que visquéssim al segle..., la Inquisició era al segle..., ni idea, sort que aquest any només fem Història del món contemporani, que ja em diràs tu si són gaire contemporanis, els segles XVIII i XIX. Doncs sí, són una trepa de putos ximpanzés, i ho puc demostrar, perquè allò sí que ho vaig gravar. El pare no em va deixar baixar, però des del balcó es veia de conya i ho tinc tot documentat. Arriba una furgona i s'atura al mig del carrer, com si fossin al pasadís de casa seva. Era tot desert, perquè la gent estava concentrada tres-cents metres més avall, davant de la comissaria, i la urbana havia tallat la circulació. Poso el vídeo i de seguida veig que s'obre la porta de la iogurtera, en baixa un ximpanzé uniformat i comença a fer gambades en cercles, movent els braços com si fes braçades de crol. S'atura i es dona cops al cap i al pit. Torna a caminar en cercles (si d'allò se'n pot dir caminar), entra a la furgona i arrenquen. Ximpanzés com els de l'altre dia, que si no troben un cap per esberlar són capaços de xarbotar-se el seu fins que els quedi tan petit com el d'un cony de macaco.

Mireu què m'acabo de trobar a l'escriptori de la mama. *Épatant*.

«Protestava. La llàgrima de cocodril vol veure des de fora el lacrimal d'on ha sortit, però no sap aturar-se, s'escola galta avall i el dors d'una mà inclement l'eixuga. De cua d'ull, ha tingut temps d'observar que les pestanyes que l'escombraven eren llarguíssimes».

Ei, que només mirava si trobava grapes. La sospita que estigués regirant les seves coses m'ofèn, penya, no ho faria ni torturada. No li remenaria els papers ni que em juessin que hi trobaria els correus verros del seu amant impresos i rebregats. Només és un exemple ràndom, no la veig ni amb un amant ni amb la libido tan pujada, no és pas per això que s'han separat. S'avorrien com dues pàgines que t'has saltat a la llibreta i es queden eternament en blanc, acumulant pols a la cola de la juntura (soc bona o no soc bona? Tinc la metàfora subjugada!). Es palpava tant l'avorriment, que era una cosa física, volies passar entre ells dos i xocaves amb un mur de rajols marrons. Res a dir, jo també m'hi fotria de fàstic, amb un home com el meu pare. Ni de conya. Que és bon tio i tot el que vulguis, però t'hi adorms. Un dia parlaven dels viatges que havien fet junts, quan jo encara no hi era, i resulta que ell només recordava els llocs on havia menjat bé. Es veu que havien visitat unes quantes illes gregues. Cefalònia era una kreatopita, que vaig entendre que era un pastís de carn i formatge que el pare va trobar deliciós. Creta, en canvi, era una cuixa de xai amb farigola i olives. Me n'ha par-

lat tantes vegades, que sento l'olor de les herbes i quasi em venen ganes de fer una excepció i tornar a menjar carn. A la memòria de la mare només hi havia lloc per a les platges on es banyaven amb poca roba i les habitacions ran de mar més aviat tronades però encara baratíssimes, on ves a saber què feien, no m'ho vull ni imaginar, el cas és que quan en parlava se li posaven uns ulls que em feien venir ganes de canviar de tema. Els pares ho han hagut de fer per força, esclar; si no, no serien pares de ningú, però fa fàstic quan hi penses (per fi no soc una outsider, en aquest tema estic d'acord cent per cent amb tothom, soc tan poc original com qualsevol de vosaltres, ho veieu o sou orbs? Sí, he escrit *orbs*. Follats al diccionari, si ho arribéssiu a llegir, segur. Això m'encanta). Una cosa tan natural i que repetiries en bucle i que no vols que et vingui al cap quan els veus a la cuina preparant el sopar o a taula cardant-se'l, uix! Una vegada es van discutir de mala manera perquè la mare deia que havien passat una nit a Brussel·les i el pare, que té al·lèrgia als musclos, deia que no hi havia estat mai. És de les poques vegades que els he vist barallar-se i va ser per una cosa tan insignificant. Vaig arribar a una conclusió: la memòria del meu pare està associada al menjar i la de la mare al sexe i, quan viatjaven, fora que anessin a una illa on no hi hagués res a fer, si una cosa funcionava l'altra no anava prou bé, així que és com si mai no haguessin estat junts gairebé enlloc, però segur que van anar a Brussel·les i que la nit va ser memorable.

M'oblidava del text i ara hi vull tornar. Seria

l'hòstia, que l'hagués escrit ella, però segur que no. O sí, un dia em va dir que de petita sempre planejava que seria escriptora. No ho sabré mai. Protestava, diu. Comencem bé! Qui protestava? Ni idea, però era algú que es volia fer veure. No plorava amb llàgrimes de veritat, sinó amb llàgrimes de cocodril. A mi em deien que ho feia sempre, quan era petita, que plorava per aconseguir alguna cosa, vol dir, però sense una emoció sincera. Ho acabo de buscar. Els cocodrils ploren a fora de l'aigua, primer mentre esqueixen les seves víctimes sense miraments i després quan les engoleixen, tota l'estona bramant, però no pas perquè sentin cap mena de llàstima per les pobres criatures, sinó per lubricar els seus putos ulls. La llàgrima de cocodril està personificada. La Llorens em va posar un deu a l'examen de figures retòriques i aquesta és la més suada, un nen de primer d'ESO també l'hauria vist. Doncs això, la llàgrima té vida pròpia i mira enrere mentre va lliscant galta avall. I si parla del pas del temps? Els que escriuen hi tenen una obsessió, amb aquest tema, és un dels tòpics de la literatura universal. Dels més suats, també. Mama, si ho has escrit tu, podries haver buscat un tema més original. Parla de la seva vida? Vol cridar l'atenció amb llàgrimes de cocodril i el pare no li fa ni puto cas. És això? I no pot ni mirar enrere, perquè en el passat del pare (jo li dic *papa*, però no queda bé, en un text formal) no hi troba res més que el xai i el formatge feta. L'estic clavant, aquest comentari de text. A mi em sembla que la mà inclement és la del pare. O potser és la mort? Sí, ja ho tinc!, com és que

no se m'ha acudit abans?, d'això també en parlen sempre. L'amor, la mort, el pas del temps..., com si no hi hagués cap més tema a la capa de la terra, sempre preocupant-se d'ells mateixos i mai de la col·lectivitat. Són uns individualistes de merda que quan escriuen es fan una selfie darrere l'altra. Per això ens han deixat el món com ens l'han deixat. Posem-hi que és la mort, però abans del final definitiu, la llàgrima s'ha trobat amb les pestanyes que l'han escombrat. Escombrar és un verb xungo, s'escombra la brutícia, la brossa, la porqueria; si escombres alguna cosa, és que et fa nosa, que no la vols veure allà, que hi sobra. Hauria pogut dir que les pestanyes acaraven la llàgrima, o almenys que l'acompanyaven, però no, per més llargues i espectaculars que siguin, aquestes pestanyes sense ànima s'han tret la llàgrima de sobre i ha rodolat tota sola cap avall. Protestava, en passat. Ara ja no protesta perquè la mà s'ha polit la llàgrima sense cap contemplació. No sé què donaria per tenir les pestanyes llargues i espesses. Les meves són tan lil·liputenques que no paga la pena ni posar-hi rímel. És a dir, que les pestanyes siguin no llargues, sinó superlativament llargues, t'ho miris com t'ho miris és l'hòstia de positiu. I la llàgrima, que té un cor que no te l'acabes, abans de ser liquidada (m'hauria agradat posar-hi *finiquitada*, però ja sé que en català no es pot dir) encara ha tingut temps d'admirar l'encant de les males bèsties que l'han escombrat com si fos un residu que molestava. Soc bona! Soc la puta ama. I la Llorens la clava quan diu que tinc un vocabulari més ric que la majoria de gent

de la meva edat. No entenc per què només vaig tenir un set, de comentari de text.

Em quedaré dues o tres setmanes seguides a casa de la mare. No diuen que puc triar? No fot gràcia, quan els teus pares decideixen separar-se passant de la teva opinió, sobretot perquè segur que ja feia temps que es picaven i tu no hi donaves cap importància. Jo els veia com un tot, eren els meus pares, no el meu pare i la meva mare. M'ho van dir i se'm va quedar posada una cara d'idiota que flipes. Vale, ara ha passat el xoc emocional i ho puc entendre, però hi ha una cosa que no entendria ni en cent vides. No hem passat el tió i el Nadal sempre a casa de l'àvia i ella ha vingut a casa nostra per Reis? Doncs ara el meu pare diu que *passant* i que cadascú a casa seva. Perdona? On se suposa que és casa meva? I l'àvia què, sola també per Nadal? Jo al·lucino. Ells que s'ho muntin com els passi pels collons o pels ovaris respectius, però no tenen cap dret a separar-me de la meva àvia.

La mama no em farà gaire cas, està obsessionada amb la veïna nova i la seva nena prematura, perd el cul per ajudar-les. Pau i amor. Millor, jo faré la meva. Necessito un campament base, n'estic fins al cony d'anar amunt i avall amb la maleta i d'equivocar-me de direcció quan em desperto a la nit per anar a pixar. El pare cuina millor i té el pis més endreçat, però és un plasta. Ho va deixar tot aquí, els llibres, les fotos, tot, només va buidar el seu tros d'armari i fap-fap, vida nova. La mama es va quedar totes les coses

que no serveixen per a res i no hi cabem. Jo també em deprimiria si m'assegués a l'ordinador i a la paret de davant hi tingués tres lleixes de diccionaris i d'enciclopèdies de les que la gent consultava el segle passat per saber les coses i un porquet negre que potser encara té la panxa plena de pessetes. S'ha quedat al segle passat. Una vegada vaig llegir que els tios importants han viscut a cavall de dos segles. Ho comprovaré. No tinc putès ganes de llegir el *Tirant*, tot i que quan t'hi poses mola, sobretot la Plaerdemavida, que s'estirava al llit de la princeseta i es posava a mil. Era modern, el Joanot, hi posa una tia menopàusica que es tira un noi que podria ser el seu fill, l'agafa per les orelles i se'l fa. Però està ple de mentides. I era un racista. Quan parla dels moros li hauria de caure la cara de vergonya, doncs no es talla, diu que fan pudor i tot, i sempre perden les guerres. A mi, el que més m'hi sobra és que es morin d'amor. No s'ho creu ningú. Primer, a una nena de catorze anys li planten al davant el cos del seu amant, que no s'hauria mort si no fossin uns cony de classistes, perquè el tio va haver de liar-se a matar moros per allò del prestigi social que li faltava per casar-se amb ella, i després ella es posa a parlar que sembla que faci el discurs de l'Acadèmia i acaba morint-se d'amor, als catorze anys! Fa mal, quan algú et deixa, però no tant com per morir-se, hòstia.

Buscaré això de viure entre dos segles i ho explicaré a la mama, a veure si s'anima. Encara que sigui mentida, quan vegi que està predestinada a fer coses importants, pensarà que encara hi és a temps. Jo no

hi tinc res a fer, no em van engendrar en el moment adequat. La mare volia fer-me un parell d'anys abans, expressament perquè naixés un any capicua, ella hi creu, en aquestes coses, però els vaig fer esperar dos anys. N'estic orgullosa; no s'ha de néixer ni s'ha de morir quan els altres volen. No sé com fer la cerca. A veure aquí, «99 personatges que has de conèixer per entendre el món». Triaré personatges que em sonin. Barbanegra. Nascut el 1680 i mort el 1718. Comencem bé. Elisabeth Báthory (1560-1614). Aquesta no em sona gens, però diu que és famosa per... WHAT? «Per haver assassinat sis-centes trenta persones i per haver-se banyat en sang de verge». Ah, era una vampiressa, m'interessa el tema, *Dràcula* és la meva pel·li preferida des dels set anys, que me la vaig posar sense demanar permís. Més cine. Luis Buñuel. Juraria que va fer aquella on tallen un ull amb una navalla. Quan van operar el papa de miopia, el vam acompanyar, i a la sala d'espera hi havia una pantalla on passaven operacions d'ulls, que ja se'n necessiten ganes, és com si en un vol et passessin imatges d'altres avions que s'estavellen, i la mama deia que era ben igual que a la pel·lícula del Buñuel, i per això me'n recordo. No deu ser gaire bo, va néixer el 1900. William Burroughs, no el conec ni ganes, va matar la seva dona jugant a Guillem Tell, esclar que la pava era imbècil si es va posar un vas al cap i el va deixar disparar cec d'heroïna i d'alcohol. Tampoc no va viure a cavall de dos segles, evidentment. Un altre, Camarón de la Isla (1950-1992). No em serveix, llàstima, perquè diuen que era millor que la Rosalia, i

que el Mick Jagger li va trucar perquè actués amb els Rollings i va ser tan fanfàrria que li va dir que no. Hernán Cortés (1485-1547), un exterminador d'ètnies. Impresentable. Salvador Dalí (1904-1989). La teoria em falla. Si aquest paio no és un puto geni tocat per la tramuntana, ja em direu qui ho és. Em mola, la tramuntana, s'emporta totes les merdes. He d'anar a veure l'àvia. I els surrealistes també, és quan dormo que hi veig clar. Em fa pensar en la pintada de Rambla Catalunya: «Si no ens deixeu somiar, no us deixarem dormir». Potser la va escriure el Fede, quan se la mira posa l'esquena dreta i treu el pit enfora, sembla un gall a punt de cantar, però no m'ho dirà mai, no li agrada presumir d'accions individuals. Em fa pensar en les il·lustracions de l'Escher, que si es descuida viu en un segle i prou. No hi ha res impossible, res de res. Com era aquella frase? Ja ho tinc, «Adorem el caos perquè estimem produir ordre». Com nosaltres. Estem ficats en un puto laberint, però ens en sortirem i el món serà molt millor. No hi ha res impossible. El Bowie també era molt top, però no hi és, en aquest llibre. Continuo. Merda! No puc continuar. Odio aquests enllaços que et deixen llegir una mica i després se t'acaba de cop. Tant és, ja fa estona que he vist que era una palla mental d'un d'aquests humoristes que surten a la tele. I la teoria tampoc no me la crec, per viure entre dos segles hauria de palmar-la quan s'acabessin els putos cent anys de presó posats en fila, però nosaltres fondrem les reixes, o s'escalfarà tant el planeta que es fondran soles. No hi ha res impossible.